

Mette Døssing, Carla Eleonora Feigenberg og Anders Baggesen som Annette 1, 2 og 3
Foto: Emilia Therese

Bagbolles af et bjørnekram

Skolekomedien kan umiddelbart lyde som latter, lethed og leg, men Lollike brister illusionen i hans virkelighedsnære samfundskritik, hvor man både føler sig fanget og ikke vil kigge væk.

Alberte Andersen, Laura Mikkelsen, Sandian Schønwaldt, Kristian Mayntzhusen og Jonathan Lundholm

Titel: Skolekomedien
Instruktør: Christian Lollike
Dato: 12. feb. - 21. marts
Billet: 100 - 490 kr.
Varighed: 2 timer inkl. pause
Sted: Den store scene, Aarhus teater
Anbefaling: +15 år

En fænomenal fremstilling

Den store scene i Aarhus Teater afspejler den klassiske folkeskole. Med alfabetet på væggene og en gennemgående beige farve tages man tilbage til egen skoletid. Det er med indtrædelsen af klovne og cirkusdyr, at vi ser en underliggende dobbelthed komme frem. Folkeskolen er næsten et cirkus. Fyldt med fest og farver, hvis fest er larm, og farver er de farverige inklusionsbørn. Planen om de glade børn er centrum for begge. Når Annette starter stykket med planen om at være *"den bedste lærer, de nogensinde har haft"*, tror vi på hende, ligesom hun tror på sig selv. Des mere hjerteskærende bliver det, når Annette fejler. Lollikes forestilling inkarnerer udtrykket "overdrivelse fremmer forståelse". Mellem tamponer og "Let It Go" får vi klarsyn for, hvordan fremtiden smuldrer et barn ad gangen. De hensynsvante forældre, det idealistiske undervisningsministerium og de excentriske skoleledere fralægger sig ansvaret, og selv tre Annetter er pludselig ikke nok. Selv 44.000 folkeskolelærere, er jo ikke længere nok. Forandring er tydeligvis nødvendig i dette kaos. Men

hvem skal skabe den forandring?

Dominoeffekten

Udtrykket "en stille storm" er rammende, idet stykket starter med en slowmotion-lavine af væltende børn. Dominoeffekten når os næsten, mens katastrofen langsomt lander på scenekanten. Slowmotion-scenen giver os mulighed for at tage scenografi og karakterer ind. Situationen er kaotisk, men i sænket tempo kan vi få de forskellige elevers kropssprog og indbyrdes relationer med. Man ser altså tydeligt klassens dynamik fra starten, som er med til at understrege den uro og det pres, der præger elevernes hverdag. Mens Annette prøver at lære fra sig, prøver børnene at finde en voksen, der vil tage sig af dem. Katastrofen bliver kollisionen mellem undervisning og omsorg.

"Mellem tamponer og "Let It Go" får vi klarsyn for, hvordan fremtiden smuldrer et barn ad gangen"

Klassens klovn

Alternativt teater bliver hurtigt kaotisk, også at følge med i. Elefanten vandrer ind i rummet, mens elever render råbende rundt. Her må man tilskrive Lollike atter en genistreg ved indsættelsen af Klovn (Søren Torpegaard Lund). Han leger mediator, mens han samtidig giver et klædeligt musikalsk indspark. Han er både en praktikalitet og en klar symbolik. Det er ham, der formår at tage os i hånden og guide os gennem det mareridt, som er den morderne folkeskole. Lund bærer fuldt ud den ellers vanskelige rolle. Han formår at gå i ét og skille sig ud på samme tid, mens han kommenterer fra et nærved publikumsagtigt synspunkt. Dertil bliver den hvide klovn næsten den 4. Annette. Når Annette kroner sig selv som klassens klovn, er det ikke den spraglede, hun mener. Det er den hvide, enfoldige, melankolske Pjerrot, som altid bliver til grin.

En løftet pegefinger

Stykket flirter med det konfronterende. Specielt én opsang til forældrene runger klart ud i salen. I en sarkastisk monolog meddeler Annette, at hun samler op, hvor forældrene giver slip. Mens hun er ansat til at lære, bliver hun tvunget til at opdrage. At holde disciplin i et samfund, hvor disciplinering er forbudt. Mette

Hele ensemblet under første scene i skolekomedien
Foto: Emilia Therese

Døssings skarpe levering spreder stilhed i publikum. Idet hun ser på os, har vi ikke noget sted at flygte hen. Ikke ude i virkeligheden, hvor folkeskolen er blevet et auktionslot i valgkampen. Ikke ude i hjemmene, hvor familietid er en dyr luksus. I en verden i højtempo er skolen løbet tør for tid. I sidste ende er det Annette, der bagbolles af, hvad der skulle være et bjørnekram. Det bliver klart, at de døende folkeskolelærere ikke er udfaldet af skolekomedien. De er grundlaget for den. Da scenetæppet falder, og klapsalverne dør ud, er den kollektivt grublende stemning mærkbar. Skolekomedien er rendyrket stof til eftertanke.